

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

ГП № 1953/2026 г.
03.06.2026 г.
гр. София

ДО
ПРОФ. ЯНКА ТЯНКОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА ВРЕМЕННАТА КОМИСИЯ
ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ В
52^{то} НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМА ПРОФ. ТЯНКОВА,

Представям Ви становище от името на Прокуратурата на Република България /ПРБ/ по приетия на първо гласуване общ проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт /ЗСВ/ № 52-653-123-6.

Прокуратурата на Република България оценява положително усилията на народните представители, насочени към преодоляване на продължителната институционална криза в съдебната система, която е резултат от неизпълнение за значителен период от време на конституционни правомощия от страна на предходните състави на парламента. Това доведе до нетърпимо от конституционна гледна точка положение на просрочване на мандата на членовете на Висшия съдебен съвет /ВСС/ и на Инспектората към него, което от своя страна стана причина за срив в престижа на системата и спад на доверието към нея.

В този смисъл Прокуратурата на Република България изразява принципно съгласие със заявеното в мотивите към законопроекта разбиране, че са необходими спешни законодателни мерки, чрез които да се преодолее съществуващото положение на функциониране на ВСС и на Инспектората към него при изтекли мандати и произтичащата от това правна несигурност по отношение легитимността на решенията им и създадените у обществото съмнения за наличието на зависимости и влияния в съдебната система.

След запознаване с общия законопроект, конкретните предложения и бележки са следните:

I. Относно § 1., предвиждащ изменения и допълнения на чл. 16 от ЗСВ

Становището ни по отношение на това законодателно предложение е, че проектонормите на ал. 4 и ал. 5 на чл. 16 от ЗСВ, предоставящи правомощие на Общото събрание на адвокатите от страната и на Съюза на юристите в България да правят предложение за член на ВСС за съдиите, както и на Академичния съвет на Софийския университет и на БАН, съответно за прокурорите, са изцяло противоконституционни.

Считаме, че законодателните предложения накърняват принципа на парламентарната демокрация, защото нормата на чл. 130, ал. 3 от Конституцията прокламира, че единадесет от членовете на ВСС се избират от Народното събрание с мнозинство две трети от народните представители, т. е. правото на избор на част от състава на ВСС е в изключителната компетентност на парламента. Това означава, че правото да се внасят предложения за членове на конституционно установен орган, какъвто е ВСС, принадлежи изцяло и единствено на народните представители. Намираме, че е конституционно недопустимо, чрез закон конституционно установено правомощие, каквото е предложението за член на ВСС, да бъде делегирано на друг държавен орган, а още по-малко на организации или сдружения, които не упражняват държавна власт. Във връзка с проектонормите на ал. 4 и ал. 5 следва да се отбележи още, че посочените субекти не притежават законодателна инициатива, поради което и Народното събрание не може да действа и приема решения по техни предложения.

Може да се постави и въпросът - защо се дава възможност предложения да бъдат правени само от Висшия адвокатски съвет, а не е предвидена такава за сдруженията на другите юридически гилдии – юрисконсулти, частни и държавни съдебни изпълнители, нотариуси. С проектонормата се въвежда дискриминационна мярка и неравно третиране на голяма част от юристите. В противоречие с принципа за равенство на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 2 от Конституцията, се въвежда привилегироване на една група юристи, както и създаването на ограничения за останалата голяма част.

Следва да се отбележи още, че действащата разпоредба на чл. 173, ал. 8 от ЗСВ е отворила широко възможността за гражданското общество да участва в избора на кандидати за председател на Върховния касационен съд, председател на Върховния административен съд и главен прокурор чрез правото, което законът предоставя на юридически лица с нестопанска цел, определени за извършване на общественополезна дейност, на професионалните организации на съдиите, прокурорите и следователите, на висши училища и научни организации да изразяват становища за съответен кандидат, включващи и въпроси, които да му бъдат поставяни. Би могло да се помисли за подобен механизъм и по отношение на кандидатите за членове на ВСС от парламентарната квота.

По изложените съображения считаме, че проектонормите на ал. 4 и ал. 5 на чл. 16 от ЗСВ нарушават принципа на правовата държава, залегнал в чл. 4, ал. 1 от Конституцията, принципа на разделение на властите, прокламиран в чл. 8 от Основния закон, а също така накърняват и независимостта на съдебната власт, визирана в чл. 117.

II. Относно § 2., предвиждащ изменение и допълнение на чл. 17 от ЗСВ

Считаме, че проектонормата на чл. 17, ал. 1 от ЗСВ е изцяло противоконституционна.

На първо място, тя е в противоречие с разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от Конституцията. Според цитирания конституционен текст, за членове на Висшия съдебен съвет, които не са негови членове по право, се избират юристи с високи професионални и нравствени качества, които имат най-малко петнадесетгодишен юридически стаж, а с проектонормата се въвеждат нови две допълнителни изисквания, на които трябва да отговарят членовете на ВСС, а именно: да са независими и партийно неутрални. По този начин разпоредбата на законопроекта недопустимо разширява конституционната рамка относно изискванията към членовете на ВСС, очертана в чл. 130, ал. 2 от Конституцията.

По отношение на изискването за „*партийна неутралност*“ следва да се посочи, че статутът на членовете на ВСС не може да бъде засяган извън ограниченията, които въвежда Конституцията. Освен това, в чл. 6 от ЗСВ законодателят е използвал термина „*политическа неутралност*“, а в проектонормата се използва друг термин - „*партийна неутралност*“. Според доктрината под понятието „политическа неутралност“ се разбира следното: да не се членува в политически партии; да не се осъществява политическа дейност; да не се изразяват политически възгледи. Остава неясно каква е границата между политическата и партийната неутралност. Това по своята същност представлява противоречие с прокламирания в чл. 4 от Конституцията принцип на правовата държава, доколкото той изисква от законодателя да бъде последователен и предвидим и да не допуска създаването на неясна противоречива правна уредба, като се използват едни и същи дефиниции за сходни явления.

Предложеното изречение второ на разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от ЗСВ, предвиждащо, че Народното събрание не може да избира за членове на Висшия съдебен съвет лица, които заемат длъжността прокурор или следовател към момента на избора, също е в силно противоречие с Конституцията. Наблюдава се различен законодателен подход към съдиите от една страна и към прокурорите и следователите от друга, защото поставеното ограничение касае само прокурори и следователи, но не и съдии. Създаването на неравни права на определена група юристи - прокурори и следователи, е дискриминационна мярка и представлява неравно третиране на голяма част от юристите, които притежават високите професионални и морални качества и необходимия минимален общ и специален стаж за избирането им за членове на ВСС. С тази проектонорма се въвежда дискриминационна мярка и неравно третиране на прокурори и следователи в сравнение със съдии и всички други юристи. Пряка последица от такова законодателно решение е конфликт на конкретната норма с основни фундаменти на правовата държава като този на чл. 6 от Конституцията, който прокламира равенството на всички граждани пред закона и недопускането на никакви ограничения на правата или привилегиите, основани на лично и обществено положение.

Направеното законодателно предложение ще доведе единствено до разделение на единната съдебна власт, до накърняване на равновесието вътре в

системата ѝ, като прокуратурата и следствието се поставят от една страна в политическо подчинение на законодателната и изпълнителна власт, доколкото последната е функция от първата, а от друга – в зависимост от съда.

По изложените съображения проектонормата на § 2. е в нарушение на залегналият в чл. 117, ал. 2 от Конституцията принцип за независимост на съдебната власт, на принципа на правовата държава, визиран в чл. 4, ал. 1 от Конституцията, на принципа за равенство на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 2 от Конституцията, както и на принципа на разделение на властите по чл. 8 от Конституцията, а също и в пряко нарушение на чл. 130 от Основния закон, който съдържа условията, на които трябва да отговарят членовете на ВСС.

III. Относно § 4., предвиждаш изменение и допълнение на чл. 19 от ЗСВ

Вариант 1:

По отношение на това законодателно предложение изразяваме изцяло отрицателно становище.

Информацията по проектонормата на ал. 3, която се предвижда да бъде искана /Справка за наличието на неправомерно прилагане на специални разузнавателни средства спрямо кандидатите по смисъла на чл. 34ж от Закона за специалните разузнавателни средства; Справка за висящи, прекратени и спрени досъдебни производства, по които кандидатите са в качеството на обвиняем; Справка за исканията за достъп до данни по Закона за електронните съобщения/ не може да послужи за извършване на оценка на качествата на кандидата, защото би нарушила презумпцията за невинност, защитена в Директива 2016/343/ЕС от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невинност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство. Освен това, в посочените справки се съдържат лични данни, за чиято защита има специален ред, уреден в Закона за защита на личните данни, както и в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г.

Сериозна критика търпи предложената с т. 2 редакция на ал. 4, свързана с избора на членове на ВСС от Народното събрание. Тук в пълна степен важат аргументите, изложени по § 1, а именно, че доколкото правото на избор на част от състава на ВСС е в изключителната компетентност на Народното събрание, то това означава, че правото да се правят предложения за членове на този конституционно установен орган, също принадлежи изцяло и единствено на народните представители. Налице е и неравно третиране по отношение на субектите, които могат да отправят такива предложения. Нормата предвижда такава възможност само за *„юридическите факултети или съответните на тях структури във висшите училища, класирани на първите три места съгласно рейтинговата система на висшите училища в България в професионално направление „право“ на Министерството на образованието и науката за съответната година“*. При така предложената правна уредба остава неясно как предложенията ще се правят от юридически факултет - от кой негов орган /общо събрание, факултетен съвет, декан ?/.

При положение, че изборът се осъществява от парламента, право на предложения до самото Народно събрание следва да имат само народните представители.

Вариант 2:

По отношение на предложените проектонорми на чл. 19, ал. 3 и ал. 4 на ЗСВ ПРБ няма бележки и възражения.

IV. Относно § 5., предвиждащ изменение и допълнение на чл. 30 от ЗСВ

Вариант 1:

Становището ни по предложението за изменение е отрицателно, защото е противоконституционно, като аргументите са следните:

Не подкрепяме предложението за изменение на т. 5, ал. 2 на чл. 30 от ЗСВ, тъй като е противоконституционно. Вярно е, че разпоредбата на чл. 133 от Конституцията представлява конституционна делегация, чрез която на парламента е възложено да уреди със закон всички дейности от компетентност на ВСС, чрез които ще осъществява определените му конституционни правомощия, но чрез ЗСВ законодателят не може да надхвърли конституционната рамка по отношение правомощията на пленума, на съдийската и прокурорската колегия, очертани съответно в разпоредбите на чл. 130а, ал. 2 и ал. 5 от Основния закон. Съобразно разпоредбата на чл. 130а, ал. 2, т. 6 от Конституцията, законодателят е предоставил изрично в компетентността на пленума на ВСС управлението на недвижимите имоти на съдебната власт. Поставянето на това правомощие в условията на обвързана компетентност с решение на съдийската колегия, каквото по същество представлява предложеното „съгласувано със съдийската колегия“, е в противоречие с посочената норма на Конституцията.

Не подкрепяме и предложението за изменение на т. 18 в ал. 2, според което думите „*органите на съдебната власт*“ се заменят с „*прокуратурата*“. Становището ни е отрицателно, защото действащата понастоящем разпоредба предвижда одобряване от страна на пленума на ВСС на автоматизираните информационни системи за всички органи на съдебната власт след съгласуване с министъра на правосъдието и осигуряването на системната им интеграция и оперативната им съвместимост. Остава неясно защо от това правомощие на пленума се изключват автоматизираните информационни системи на съда, като липсват каквито и да е мотиви за това. Чрез законодателното предложение пленумът ще одобрява само автоматизираните информационни системи на прокуратурата и следствието, но не и на съда - тенденциозност, която не следва да бъде толерирана.

Не подкрепяме предложението за изменение на т. 11 на ал. 5, според което думите „*предлагат на пленума на Висшия съдебен съвет*“ се заменят с думите „*съдийската колегия дава*“. То противоречи на чл. 4 и чл. 8 от Конституцията, защото накърнява принципа на правовата държава и принципа за разделение на властите. От една страна, в действащата разпоредба на чл. 30, ал. 2, т. 13 законът предоставя в правомощие на пленума на ВСС даването на становища на Министерския съвет и на Народното събрание по законопроекти, които се отнасят

до съдебната власт по предложение на колегиите. От друга страна, със законодателното предложение за изменение на чл. 30, ал. 5, т. 11, който текст касае компетентността на двете колегии, се отнема правомощието на прокурорската колегия да предлага на пленума на Висшия съдебен съвет становища по законопроекти в обхвата на своята компетентност. Налице е, от една страна, вътрешно противоречие в закона, а от друга се нарушава балансът между органите вътре в системата на съдебната власт. Ако бъде прието това предложение, прокурорската колегия ще бъде лишена от възможността да изразява становище по законодателни проекти.

Отрицателно е становището ни и по предложението за създаване на т. 24 в ал. 5 на чл. 30. Предвижда се съдийската колегия да *„одобрява автоматизираните информационни системи за съдилищата след съгласуване с министъра на правосъдието и осигурява системната им интеграция и оперативната им съвместимост.“* Съобразно действащата разпоредба на чл. 30, ал. 1, т. 18 в правомощието на Пленума на ВСС е да одобрява автоматизираните информационни системи за органите на съдебната власт след съгласуване с министъра на правосъдието. Липсват мотиви защо това правомощие се отнема от пленума и се предоставя на съдийската колегия. Налице е отново различен законодателен подход към съдийската и прокурорската колегия – тенденциозност, която създава изкуствено напрежение вътре в съдебната власт.

Изразяваме изцяло отрицателно становище по отношение на проектонормата на новата ал. 8. Тази редакция на разпоредбата се явява в съществено нарушение с принципите по чл. 8, ал. 1 от Конституцията, защото води до недопустима намеса от страна на законодателната власт в конституционно установени правомощия на пленума на ВСС по чл. 130а, ал. 7 от Конституцията. Предложението надхвърля разумните и лимитирани от Конституцията граници, в които законодателната власт може да осъществява контрол и сътрудничество по отношение на съдебната, като проявление на единната държавна власт. Стига се до положение, при което, поради неизпълнение от страна на парламента на конституционно задължение се суспендира Конституцията и се блокира дейността на отделен стълб на държавната власт за неопределено време, което, както е и понастоящем, може да продължи с години.

Вариант 2:

Оценката ни относно предложението за създаването на ал. 8, 9 и 10 на чл. 30 от ЗСВ е отрицателна, защото намираме проектонормата за противоконституционна. В пълна степен важат аргументите, изложени по-горе по отношение на вариант 1. Разпоредбата противоречи на предвидения в Конституцията механизъм за косвено въздействие на Народното събрание върху дейността на ВСС, осъществявано посредством избраната от парламента квота. Чрез предложената редакция на текстовете законодателният орган противоконституционно се намесва в дейността на ВСС, ограничавайки правомощията му по организацията на съдебната власт и по вземане на кадрови решения. Вярно е, че изборните членове на съвета са с изтекъл мандат, но това е пряк резултат от противоконституционното бездействие на самото Народно събрание. Проектонормата дерогира принципа на непрекъсваемост на държавното

управление. Съобразно този принцип, конституционните органи продължават да осъществяват в пълнота своите функции, компетенции и правомощия след изтичането на техния мандат и до избирането, респективно назначаването, на нов персонален състав, освен ако в самата Конституция не е предвидено друго. В този смисъл е и тълкувателното Решение № 12 на КС, постановено по к. дело № 7/2022 г., в което Конституционният съд обръща внимание, че изтичането на мандата на членовете не прекратява „мандата“ на самия орган, респективно не прекратява правомощията на този орган, когато самият орган не е мандатен и е подчинен на принципа на непрекъснатост на дейността. Следователно, функционирането на ВСС, като постоянно действащ държавен орган, не се прекратява с изтичането на мандата на изборните членове по смисъла на чл. 130, ал. 4, изр. първо от Конституцията. Според мотивите на Определение № 7/24.07.2023 г., постановено по конст. дело № 9/2023 г.: *„Преодоляването на ситуация, каквато е налице в настоящия случай (Народното събрание не формира политическа воля за избор на членове на ВСС съобразно конституционните предписания), налага приоритетна защита на непрекъснатостта като конкурираща се висша ценност с друга такава – мандатността, за да бъдат гарантирани осъществяването на възложените от Основния закон функции на ВСС и конституционно установеният баланс на властите в конституционната правова държава. Тази приоритетна защита е социално потребна и обществено оправдана, за да бъде осигурено върховенството на закона. Този принцип означава, че ВСС, макар и с изтекъл мандат поради бездействие на Народното събрание, има не само правото, но и задължението да осъществява ефективно своите конституционни функции, компетенции и правомощия.“*

Дори и да не се приемат изложените по-горе аргументи, разумно е разширяването на обхвата на ал. 10, най-малко по отношение на назначаването на кандидатите за младши съдии, младши прокурори и младши следователи, които завършват курса на обучение в Националния институт на правосъдието, както и на младшите магистрати, които след изтичане на срока по чл. 240 от ЗСВ следва да бъдат назначени в районните съдилища, районните прокуратури и окръжните следствени отдели.

V. Относно § 6., предвиждащ изменение на чл. 33 от ЗСВ

Вариант 1:

Не подкрепяме предложението за допълнение на чл. 33, ал. 5 от ЗСВ. Редакцията създава неяснота относно възможността на членовете на ВСС от парламентарната квота да участват във вземането на решения. Във връзка с това законодателно предложение се поставя и същественният въпрос дали същото е в съответствие с принципа на правовата държава, доколкото чрез проектонормата се създава възможност за вземане на решения само от членовете на ВСС, чийто мандат не е изтекъл. Такава хипотеза ще доведе до положение, при което Висшият съдебен съвет ще функционира при силно намалена негова численост, нарушаваща явно баланса между избраните от съдебната власт членове на ВСС и тези, които са избрани от Народното събрание. Считаме, че упражняването на правомощия от

ВСС по чл. 30, ал. 5, т. 1 – 4 от ЗСВ при непълен състав, неминуемо ще доведе до опорочаване на взетите решения до степен на нищожност.

Вариант 2:

Не подкрепяме и предложението за изменение на чл. 33, ал. 3 от ЗСВ. Редакцията създава неяснота за коя от хипотезите се отнася, доколкото в нормата се съдържат три такива: решение на пленума на ВСС по отношение предложение до президента за назначаване и освобождаване на главния прокурор; решение на Пленума на ВСС по отношение прекратяването на мандата на избран член при условията на чл. 130, ал. 8 от Конституцията; решение на пленума на ВСС по отношение предложение до президента за назначаване и освобождаване на председателя на ВКС и ВАС. Освен това, не се отчита спецификата на структурата на съдебната власт съобразно Конституцията и ако се приеме, че изменението касае и трите хипотези, то е налице нарушаване на баланса между органите вътре в единната съдебна власт, като се отдава превес на съдийските. Оказва се, че съдийската колегия ще има решаващ глас по съществен въпрос, какъвто е назначаването или освобождаването от длъжност на главен прокурор или предсрочно прекратяване правомощията на избран член на ВСС.

Подкрепяме предложението относно създаването с т. 3 на § 6 на ал. 9 на чл. 33 от ЗСВ.

VI. Относно § 7., предвиждащ изменение на чл. 36 от ЗСВ

Изразяваме отрицателно становище по отношение на предложената разпоредба на ал. 2 на чл. 36 от ЗСВ, тъй като считаме, че същата е противоконституционна. Разпоредбата на чл. 125, ал. 1 от Конституцията предоставя в изключителната компетентност на Върховия административен съд да осъществява върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване, а същото е насочено и към пряка защита на нарушената законност в областта на държавното управление. Според мотивите към Решение № 5 от 19.04.2019 г. на Конституционния съд, постановено по к. д. № 12/2018 г.: *„Административното правораздаване е функция на държавната власт, която съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от Конституцията се осъществява от Върховния административен съд и административните съдилища. Неговото конституционно предназначение е да защитава гражданите и юридическите лица от всяко незаконно нарушаване или застрашаване на права и законни интереси от административните органи и техните длъжностни лица. Предмет на административния процес са административни правоотношения, на едната страна на които винаги стои орган, носител на държавна власт, и поради това има надмошно, властническо положение спрямо другата страна.“* Чрез административното правораздаване се защитават и определени субективни права и интереси на гражданите и организациите, засегнати от действието на атакуван административен акт, като то е белег на правовата държава. Решенията по чл. 30, ал. 5, т. 3 и 9 на ЗСВ по своята същност представляват административни актове. Чрез законодателното предложение се изнемва върховната надзорна функция на

Върховния административен съд по отношение на конкретен вид административни актове, което е в нарушение на чл. 4, ал. 1 и на чл. 125, ал. 1 от Конституцията.

Не подкрепяме и предложението за създаване на ал. 4 на чл. 36. Проектонормата нарушава принципа за разделение на властите, доколкото същата предоставя възможност на представител на изпълнителната власт /министърът на правосъдието/ да се намесва пряко и непосредствено в кадровите решения, вземани от ВСС. Предложението на народните представители нарушава баланса между законодателната и съдебната власт и накърнява автономията на съдебната власт чрез директна намеса в нейните процедури. Такова законодателно решение рефлектира отрицателно и върху друго основно начало на Конституцията - принципа на независимост на съдебната власт, прокламиран в чл. 117, ал. 2.

VII. Относно § 8., предвиждащ изменение на чл. 42 от ЗСВ

Изразяваме отрицателно становище по предложената проектонорма /ал. 1/. Същата е противоконституционна. По подобно законодателно предложение вече е налице произнасяне от Конституционния съд /Решение № 10 от 15.11.2011 г. по к. д. № 6/2011 г./: *„Разпоредбата на чл. 6 от Конституцията прокламира равенството на всички граждани пред закона и недопускането на никакви ограничения на правата или привилегиите, основани на лично и обществено положение. Създаването на неравни права на определена група юристи - съдии, прокурори и следователи, е дискриминационна мярка и представлява неравно третиране на останалата по-голяма част от юристите, които притежават високите професионални и морални качества и необходимия минимален общ и специален стаж за заемане на длъжността главен инспектор. Неравно е третирането на юристите и вътре в Инспектората, тъй като към главния инспектор се предвиждат различни изисквания за професионализъм. Той не е едноличен орган, а е част от колективен орган, поради което няма основателна причина само за него да се предвижда различно изискване за професионализъм при прилагане на двойствен подход към него и към инспекторите...“*. Прави впечатление, че за главен инспектор може да бъде избрано само лице, което има най-малко 12 години стаж като съдия. Нормата ограничава възможността за тази длъжност да се кандидатира и други юристи - прокурори и следователи, които притежават 15 години юридически стаж.

По отношение на предложената нова редакция на ал. 2 ПРБ няма възражения, доколкото с новия текст се въвеждат по-високи изисквания за специален стаж в рамките на общия юридически стаж за заемане на длъжността „инспектор“. Касае се за конкретизация на изискването за високи професионални качества, което по същността си е изискване на основание признака професионализъм, а това е съвместима с Конституцията законова целесъобразност /Решение № 8 от 1994 г. по к. д. № 9 от 1994 г./.

VIII. По отношение § 9., с който се правят изменения в чл. 44 от ЗСВ

Вариант 1:

Редакцията на ал. 1 съответства напълно на действащата сега норма. По отношение редакцията на изр. 2 на ал. 2 изразяваме отрицателно становище. Спрямо това законодателно предложение важат изцяло аргументите, изложени по § 4, вариант 1 за нарушаване презумпцията за невинност и накърняване на гарантираната от закона защита на личните данни. Подкрепяме предложената ал. 3, с която на Общото събрание на ВКС и ВАС, както и на ВКП и НСлС се предоставя възможност да правят предложения за кандидати за главен инспектор и за инспектори. Положително е становището ни и по отношение проектонормите на ал. 4 – 9.

Вариант 2:

Нямаме бележки и възражения по предложения вариант.

IX. По отношение § 10., с който се правят изменения в чл. 54 от ЗСВ

Предвижда се създаването на нова ал. 5, според която Инспекторатът към ВСС /ИВСС/ да не може да взема решения по ал. 1, т. 6 и т. 8, когато е изминала повече от една година след изтичане на мандата на неговите членове.

Съгласно чл. 54, ал. 1, т. 6 от ЗСВ ИВСС *„прави предложения за налагане на дисциплинарни наказания на съдии, прокурори, следователи и административни ръководители на органите на съдебната власт;“*, а според т. 8 на същата разпоредба ИВСС *„извършва проверки за почтеност и конфликт на интереси на съдии, прокурори и следователи, на имуществените им декларации, както и за установяване на действия, които накърняват престижа на съдебната власт, и такива, свързани с нарушаване на независимостта на съдиите, прокурорите и следователите“*. Предложението е мотивирано с решение на СЕС от 30.04.2025 г. /съединени дела С-313/23, С-316/23, С-332/23, ЕУ: С2025:303/. Посоченият акт на СЕС е постановен по съединени дела, образувани по преюдициални запитвания от Софийски районен съд относно допустимостта за осъществяване на правомощията на ИВСС извън срока на мандата на неговите членове. Относима към законодателното предложение е т. 1 от неговия диспозитив, както следва: *„1) Член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че принципът на независимост на съдиите не допуска практиката на държава членка членовете на орган на съдебната система на тази държава членка — които са избрани от нейния парламент за определени мандати и имат правомощия да проверяват дейността на магистратите при осъществяване на техните функции, да извършват проверки за почтеност и липса на конфликт на интереси при магистратите и да предлагат на друг орган на съдебната система образуването на дисциплинарно производство с оглед на налагането на дисциплинарни наказания на магистратите — да продължат да изпълняват функциите си след края на установения в конституцията на посочената държава членка мандат и до избора от този парламент на нови членове, когато продължаването на изтеклите мандати не почива на изрично правно основание в националното право, съдържащо ясни и точни правила, които да регламентират изпълнението на тези функции, и когато не е гарантирано, че това продължаване на практика е*

ограничено във времето.“ Видно от съдържанието на цитата от решението, Съдът не допуска практика на държави-членки, при която органи, имащи описаните правомощия /каквото е ИВСС/, да осъществяват тази дейност извън мандата на членовете им, но само ако в националното законодателство няма ясни правила относно продължаването на изтеклите мандати.

Редът за избор, както и мандатите на главния инспектор и инспекторите от Инспектората на ВСС, са уредени в чл. 132а, ал. 2 и ал. 3 от Конституцията. Мандатите на последно избраните от Народното събрание главен инспектор и членове на ИВСС са изтекли през 2020 г. и до настоящия момент не са избрани следващите главен инспектор и инспектори. Без съмнение бездействието на законодателната власт, в чиято компетентност е поставен този избор и липсата на изрична регулация в закона на хипотези, при които е възможно продължаване на мандата и съответните срокове за това, е причина за настоящата колизия между две конституционни ценности - относно мандатността и относно непрекъснатото функциониране на конституционно определени органи. В тази връзка следва да се отбележи, че Конституционният съд се е произнесъл по казуса в свое решение, давайки приоритет на необходимостта от непрекъснатото функциониране на конституционно определен орган, каквото е Инспекторатът на ВСС. В заключителната част на решението се посочва, че: *„с изтичането на срока, за който са избрани, главният инспектор и инспекторите в Инспектората към Висшия съдебен съвет изпълняват своите функции до избиране от Народното събрание на главен инспектор, съответно на инспектори. Конституционно недопустимо е да се преустанови автоматично за неопределено време дейността на Инспектората към Висшия съдебен съвет поради изтичане на срока на пълномощията на главния инспектор и на инспекторите и неизбирането от Народното събрание на нов състав на Инспектората, осигуряващ му функциониране в съответствие с конституционните предписания. Дискреционната власт на парламента е лимитирана и обратното подрива демократичния ред под върховенството на правото, което е конституционно установено по волята на суверена като елемент на фундаменталната структура на Основния закон.“*

Предложената проектонорма за чл. 54, ал. 5 не предвижда въвеждане на правни основания за продължаване на мандата на главния инспектор и на инспекторите в ИВСС, а на практика лишава ИВСС от две от основните му правомощия. С оглед изложеното считаме, че за да се избегнат от една страна неблагоприятни последици за съдебната власт, като блокиране на важни правомощия на ИВСС, каквито са тези по чл. 54, ал. 1, т. 6 и т. 8 от ЗСВ, а от друга страна, отчитайки необходимостта законът да се приведе в съответствие с решението на СЕС, най - целесъобразно би било да се обмислят промени в ЗСВ, чрез които да се създадат ясни правила по отношение условията за изпълнение на функциите на ИВСС след изтичане на мандата на главния инспектор и инспекторите и сроковете за това.

X. По отношение § 11., с който се правят изменения в чл. 145 от ЗСВ

Основната критика към проекта е по отношение на т. 1, ал. 1, въвеждащ института на предварителната проверка. Той не е нов за българската правна система - съществувал е в действащите до 2003 г. Наказателно-процесуални кодекси и е бил свързан с негласното провеждане от страна на разследващите органи /дознание и прокуратура/ на действия по събиране на данни и информация, за да се установи дали е извършено престъпление или административно нарушение, преди официално да бъде образувано досъдебно /предварително/ производство /т.е. когато липсват достатъчно данни за образуване на досъдебно производство и не се налага извършването на неотложни процесуално-следствени действия/. Същественният недостатък на института на предварителната проверка е свързан с процесуалната стойност на събраните материали. Следва да се отбележи също, че правото на защита на лица в хода на предварителна проверка, предвидено в проектонормата на чл. 145, ал. 4 от ЗСВ, надхвърля изискването на чл. 3, § 3, б. в) на Директива 2016/343/ЕС от 9 март 2016 г., която допуска само възможността адвокатът на съответното лице – заподозряно или обвиняемо, да присъства при извършване на конкретни процесуални действия: - i) разпознаване; ii) очна ставка; iii) възстановка на местопрестъплението.

Чрез законодателното предложение се отнема правото на прокурора да назначава ревизии, както и да призовава граждани и представители на юридически лица. Това е неприемливо, защото ревизията по своята същност е един от най-важните способи за събиране на данни за корупционни престъпления, поради което лишаването на прокурора от правомощието му да назначава ревизия не е в полза на правосъдието. Относно второто ограничение, също считаме, че не следва да се даде положително становище, тъй като призоваването на граждани е способ за събиране на информация по проверки, извършвани лично от прокурор.

Чрез проектонормата се отнема и възможността за удължаване на срока за извършване на проверка по чл. 145, ал. 2 от ЗСВ. Считаме, че това предложение не следва да бъде приемано, тъй като настоящата уредба е уместна и работеща. Съществуващото законодателно положение, предоставящо право на административния ръководител на съответната прокуратура да удължава двумесечния срок /и то относно личните и възложените проверки/ с един месец е разумно и не води до съществено забавяне на окончателното решение на прокурора, като същевременно дава възможност за извършване на допълнителни действия при необходимост.

С оглед на това изразяваме категоричното становище, че не е налице необходимост от изменение на действащата норма на чл. 145 от закона.

XI. По отношение § 12., с който се правят изменения в чл. 173 от ЗСВ

Вариант 1:

Във връзка с това законодателно предложение изразяваме изцяло отрицателно становище.

По отношение на проектонормата, предвиждаща предложения за кандидатури за главен прокурор да могат да правят не по-малко от трима от членовете на пленума на Висшия съдебен съвет, е необходимо да се отбележи, че се наблюдава наличие на различен законодателен подход относно внасянето на предложения за кандидати за главен прокурор, от една страна и за председател на ВКС и ВАС, от друга. В случая е от изключителна важност да бъде съобразена спецификата на структурата на съдебната власт, създадена от Великото народно събрание, според която тази власт включва не само съда, но и органите на прокуратурата и следствието. В този смисъл намираме за коректно прилагането на стандартите относно председателите на ВКС и ВАС да намери приложение и по отношение на главния прокурор. Прегледът на историческото развитие на нормата сочи, че първоначално инициатива за номиниране на т. нар. „трима големи“ в съдебната власт са притежавали не по-малко от една пета от членовете на ВСС, както и министърът на правосъдието /чл. 173, ал. 2 от ЗСВ, ДВ, бр. 64 от 2007 г./ Следващите изменения относно този ред са през 2016 г. /ДВ, бр. 62 от 2016 г., в сила от 9.08.2016 г./, когато народните представители са приели, че с оглед съдийската и прокурорската независимост такива предложения могат да се правят само от членове на съответните колегии /за председателите на върховните съдилища и от пленумите им - чл.173, ал. 2 и ал. 3 от ЗСВ/. Действащата понастоящем разпоредба е съобразена с необходимостта от равновесие вътре в системата на съдебната власт, с това да не се поставят прокуратурата и следствените органи в подчинено и зависимо от съда положение, което е гаранция за запазване на безпристрастността и независимостта при изпълнение на функциите им. Проектонормата нарушава баланса вътре в единната съдебна власт, тъй като съдийската колегия ще има решаващ глас по съществен въпрос, какъвто е назначаването или освобождаването от длъжност на главен прокурор. Това неминуемо ще влияе върху неговата независимост. Считаме, че предложената проектонорма е в конфликт и с друг фундамент на правовата държава - този по чл. 6, ал. 2 от Конституцията.

Отрицателно е становището ни и относно проектонормата на ал. 10. В пълна степен важат аргументите, изложени по § 4, вариант 1, а именно че се нарушава презумпцията за невиновност, защитена в Директива 2016/343/ЕС от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, както и защитата на личните данни.

Не може да бъде оценено положително и предложението за допълнение на ал. 11 на чл. 173, според което за избор на кандидат за председател на Върховния касационен съд и за председател на Върховния административен съд се допуска т. нар. „двойно мнозинство“. Подобно предложение е било направено с проект на ЗИДНПК № 48-254-01-1, внесен от Надежда Йорданова и група народни представители на 19 октомври 2022 г. и не е било прието от Народното събрание. Считаме, че тази проектонорма нарушава конституционния принцип, според който всеки член на ВСС има равен глас с останалите членове /чл. 130, ал. 1 от Конституцията/. Приемането на такова допълнение реално би означавало

членовете на съдийската квота да имат глас с по-голямо правно значение от останалите членове на ВСС.

Не оценяваме положително и предложението за създаване на изр. 2 на ал. 15. Според съдържанието на предложения текст, лице, заемало длъжността председател на ВКС, ВАС или главен прокурор, не може да бъде определяно да изпълнява временно съответните функции. Правилата за избор на административни ръководители в съдебната власт са регламентирани в чл. 167 и сл. от ЗСВ, като за избора на председатели на ВКС и ВАС, както и на главен прокурор законодателят е създал специална норма /чл. 173/. Временно изпълняващ функциите се избира при условията на чл. 173, ал. 15 от ЗСВ. Според първото предложение на нормата, изборът е допустим при предсрочно прекратяване на мандат, основанията за което са регламентирани в чл. 129, ал. 3 от Конституцията. Поради това, практически не е възможно същото лице да бъде избрано за временно изпълняващ функциите. Временно изпълняващ функциите съгласно чл. 175, ал. 15 от ЗСВ се назначава и при изтичане на мандат, очевидно само, ако не е приключена процедурата по избор на титуляр. И в двата случая се касае за ограничено във времето назначение /шест месеца/, имащо различни предпоставки от условията на избиране на председатели на върховните съдилища и на главен прокурор. Решението за определяне на конкретен магистрат, който да изпълнява временно тези функции, е в обсега на оперативната самостоятелност на съответните колегии на ВСС.

Редакцията на предложената нова ал. 16 на чл. 173 от ЗСВ предвижда, че след откриване на процедура за избор на членове на Висшия съдебен съвет от Народното събрание по чл. 130, ал. 3 от Конституцията на Република България, процедура по ал. 1 не може да бъде откривана, а откритите процедури се спират. При неуспешен избор на членове, процедурата по ал. 1 се възобновява. Във връзка с проектонормата следва да се отбележи, че ВСС е постоянно действащ орган на съдебната власт, който *„не е орган с мандатен статут“*, както е посочил Конституционният съд. Неговите членове изпълняват законосъобразно функциите си до приключване на процедурите по избор на нови членове от съответната квота и встъпването им в длъжност, съобразно правилата, разписани в Конституцията и в ЗСВ. Законодателното предложение за спиране на открити процедури по чл. 173 от ЗСВ, освен че накърнява правата на евентуални участници в тях, застрашава и правната сигурност в противоречие с принципа на правовата държава, визиран в чл. 4, ал. 1 от Конституцията. В правовата държава не е допустимо със законова норма да се ограничава компетентност на конституционно установен орган. В случай, че бъде приета такава норма, законодателят би иззел изключителни правомощия на ВСС, би го лишил от неговата оперативна самостоятелност и дискреционната преценка, дадени му от Конституцията - чл. 130а, ал. 2, т. 7. Предложението на народните представители е в конфликт и с конституционния принцип на разделение на властите /чл. 8/, тъй като нарушава баланса между законодателната и съдебната власт. Такова решение би рефлектирало отрицателно и върху друго основно начало на Конституцията - принципа на независимост на съдебната власт /чл. 117, ал. 2/.

Вариант 2:

Не подкрепяме направеното предложение по следните съображения:

Длъжностите председател на ВКС, председател на ВАС и главен прокурор са установени в Конституцията, но това не се отнася за длъжността „*временно изпълняващ функциите*“ на председател на ВКС, на председател на ВАС и на главен прокурор, необходимостта от които произтича от хипотези, при които, поради бездействие на представителите от съответните квоти на ВСС се суспендира съответния избор. Доколкото статутът и срокът за изпълнение на длъжността „*временно изпълняващ функциите*“ на председател на ВКС/ВАС и на главен прокурор, са уредени на законодателно ниво и целта на законодателя е да обезпечи нормалното функциониране на съответния орган на съдебна власт поради липса на избрани по надлежния ред ръководители, то този избор, съобразно чл. 130а, ал. 5, т. 4 от Конституцията, е в правомощието на съответната колегия на ВСС. При наличие на подобна хипотеза именно съответната колегия на ВСС – съдийска или прокурорска, е в състояние на обвързаност да назначи временно такова лице по реда на чл. 173, ал. 15 от ЗСВ. Същевременно следва да се има предвид, че в случай, при който съдия или прокурор се назначават да изпълняват съответните функции временно – за определен срок, който не може да бъде повече от 6 месеца, се касае до възлагане на правомощия, което по своята същност не е съответно на конституционното правомощие на ВСС по чл. 130а, ал. 2 т. 7 от Конституцията - да прави предложение до президента на републиката за назначаване и освобождаване на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор. Касае се по-скоро до правомощие, с което се въздейства временно върху професионалния статус на съдиите, прокурорите и следователите чрез тяхното назначаване на длъжност. Доколкото след изтичане на този срок лицата се възстановяват на заеманите преди това длъжности като съдии или прокурори, на които са били назначени по общия ред, то следва извод, че назначаването на временно изпълняващ функциите председател на ВКС/ВАС или главен прокурор следва да бъде уредено при условията и по правилата на чл. 168, ал. 7 и ал. 8 от ЗСВ, т.е. от съответните колегии на ВСС. Решението касае определяне на конкретен магистрат, който да изпълнява временно тези функции и това правомощие е в обсега на оперативната самостоятелност на колегиите, съобразно чл. 130а, ал. 5, т. 4 от Конституцията.

Предлага се също така Пленумът на ВСС да може да прекрати временното изпълнение на съответните функции и преди изтичане на 6 месеца, без да са посочени каквито и да е основания /причини/, които да обусловят приемането на такова решение.

XII. По отношение § 13., с който се правят изменения в чл. 175 от ЗСВ

По отношение на т. 1, предвиждаща, че временно изпълняващият функциите председател на ВКС, председател на ВАС и главен прокурор се определя от пленума на ВСС, в пълна степен важат аргументите, изложени по предходния параграф, вариант 2. Считаме, че няма основателна причина да се променя настоящата уредба, тъй като тези случаи касаят временни решения, относими са към оперативната самостоятелност и независимост на колегиите на ВСС, а

пленумът на ВСС има строго определени правомощия в чл. 30, ал. 2 от ЗСВ, касаещи общи за съдебната власт въпроси.

Изразяваме изцяло отрицателно становище относно законодателното предложение по т. 2, с което се създава ал. 6, на чл. 175. Нормата е в директен конфликт с установените с Конституцията принципи на правовата държава, на разделение на властите и на независимост на съдебната власт. Налице е недопустимо от Конституцията разширяване на кръга от лица, които могат да правят предложение за предсрочно освобождаване на главния прокурор. Съгласно чл. 129, ал. 2 от Конституцията, председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд и главният прокурор се назначават и освобождават от президента на републиката по предложение на пленума на Висшия съдебен съвет. Следва да се отбележи също така, че съдебната власт е независима и не е конституционно приемлива намесата в нейната компетентност на омбудсмана и особено на народни представители или на Висшия адвокатски съвет. Конституцията вменява на главния прокурор самостоятелни функции. Той осъществява правомощия по отношение на дейността на всички прокурори и на прокуратурата в цялост (чл. 126, ал. 2 от Конституцията; Решение № 11 от 2020 г. по к. д. № 15/2019 г.). От гледна точка на Основния закон уредбата на статуса и правомощията на главния прокурор е съответна (от един ранг) на уредбата на ВКС и ВАС. В Решение № 7 от 2021 г. по к. д. № 4/2021 г. е подчертано, че *"на върха на двете самостоятелни подсистеми на съдебната власт (съд и прокуратура) са поставени върховните съдилища и главният прокурор, които по силата на Конституцията са задължени да упражняват контрол по същество над работата на долустоящите структури"*. Правомощията на главния прокурор произтичат директно от ролята, която му е отредена от Великото народно събрание. В тази връзка следва да се припомни, че Конституционният съд е категоричен в своето Решение № 3 от 10.04.2003 г. постановено по к. дело № 22/2002 г., че създадените от Великото Народно събрание върховни институции, тяхното място, формирането и структурата на техните органи, както и предоставените им основни правомощия и установеният между тях баланс са основата на държавата и не би трябвало да могат да бъдат променяни при лесно изменящата се политическа и парламентарна обстановка. В тази връзка проектонормата, предвиждаща възможност на широк кръг лица да правят предложения за предсрочно освобождаване на главния прокурор, за разлика от текстовете, касаещи председателите на ВКС и ВАС е в отклонение на принципите и разпоредбите, залегнали в глава 16 „Дисциплинарна отговорност“ на ЗСВ, представлява вмешателството в независимостта на съдебната власт, преодоляващо границите, очертани в чл. 8 от Конституцията, което по своята същност е неоправдано за демократичната правова държава. Вярно е, че отделните власти като проявление на единната държавна власт не са изолирани една от друга, осъществяват взаимен контрол и сътрудничество, но в случая се излиза от разумните и лимитирани от Конституцията граници. Принципът е съдебната власт да е независима от останалите две власти, а когато има външен контрол, той да е по изключение и да е в изрично предвидените от Конституцията случаи.

XIII. По отношение § 14., с който се правят изменения в чл. 320, ал. 6 от ЗСВ

В тази разпоредба народните представители отново предлагат приемане на решения с т. нар. „двойно мнозинство“ от съответната колегия за налагане на дисциплинарно наказание, като в случая е само относно съдийската колегия, което не е относимо към дейността на прокуратурата. В пълна степен обаче важат аргументите, изложени по § 7, вариант 1 от настоящото становище.

XIV. По отношение на § 15., с който се изменя чл. 323 от ЗСВ

Проектонормата предвижда изменение на чл. 323, уреждащ реда за обжалване на решението на пленума или на съответната колегия относно дисциплинарното наказание на магистрат. Въвежда се смесен състав на съдии от ВКС и ВАС, както на първа инстанция, така и в случаите на обжалване. Предлага се също така, ако привлеченото към дисциплинарна отговорност лице не е било изслушано от наказващия орган, съдът да отменя наказанието, без да разглежда делото по същество, освен при отказ на лицето да даде обяснения /чл. 323, ал. 4/. В мотивите към законопроекта се сочи, че приемането на това предложение би било гаранция за независимостта при упражняване на кариерните и дисциплинарни функции на ВСС. Считаме, че законодателното предложение за смесени състави на ВКС и ВАС е противоконституционно. Чрез него се изнемва върховната надзорна функция на Върховния административен съд по отношение на конкретен вид административни актове, което е в нарушение на чл. 4, ал. 1 и на чл. 125, ал. 1 от Конституцията.

XV. По отношение на § 16., с който се изменя чл. 327 от ЗСВ

Нормата е противоконституционна, като за нея са относими съображенията, изложени по предходния параграф.

XVI. По отношение на § 17., с който в § 1. от Допълнителните разпоредби се създава т. 14 и се дефинира понятието „Партийно неутрално“

Не подкрепяме предложението. В пълна степен важат аргументите, изложени по § 2. Считаме, че партийната неутралност не може да бъде изведена отделно като дефиниция от политическата неутралност. В случая е създадена една законова презумпция, която обаче е в противоречие с житейската логика и обвързва същата с един минал момент и с едно минало качество, което към момента на кандидатстване за члена на ВСС може и да не е налице. Нарушават се по недопустим начин правата на евентуални участници в процедурата. Налице е застрашаване на правната сигурност, поради което проектонормата противоречи на принципа на правовата държава, визиран в чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

XVII. По отношение на § 18 от Преходните и заключителни разпоредби

Не подкрепяме предложението, предвид съображенията, изложени по § 12, вариант 2. Считаме, че определянето на магистрат на длъжност „временно изпълняващ функциите“ председател на ВКС/ВАС или главен прокурор следва да бъде уредено при условията и правилата на чл. 168, ал. 7 и ал. 8 от ЗСВ, т. е. от съответните колегии на ВСС. Решението касае определяне на конкретен магистрат, който да изпълнява временно тези функции и това правомощие е в обсега на оперативната самостоятелност на съответните колегии на ВСС, съобразно чл. 130а, ал. 5, т. 4 от Конституцията. То не е равносилно на предложение до президента на републиката за назначаване и освобождаване на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор по чл. 130, ал. 2, т. 7 от Конституцията.

XVIII. По отношение на § 20. – 22. от Преходните и заключителни разпоредби

Проектонормите са в противоречие с Конституцията. Касае се за изземване от страна на законодателната власт на типични и вътрешно присъщи организационни функции на орган на съдебната власт, което е неоправдано за една демократичната правова държава. Накърнява се съществено независимостта на съдебната власт, гарантирана в чл. 117, ал. 2 от Конституцията. Вмешателството преодолява и границите, определени в чл. 8 КРБ. Вярно е, че отделните власти като проявление на единната държавна власт не са изолирани една от друга, осъществяват взаимен контрол и сътрудничество, но това следва да бъде в разумни, лимитирани от Основния закон граници. В противен случай се накърнява равновесието между тях и пряка последица от това е конфликт на конкретната норма с основни фундаменти на правовата държава.

В пълна степен важат аргументите, изложени по § 12, а именно че се накърняват правата на евентуални участници в процедурите, като по този начин се застрашава правната сигурност. Това е в противоречие с принципа на правовата държава, визиран в чл. 4, ал. 1 от Конституцията. В правовата държава не е допустимо със законова норма да се ограничава компетентност на конституционно установен орган. В случай, че бъде приета такава норма, законодателят би иззел изключителни правомощия на ВСС, би го лишил от неговата оперативна самостоятелност и дискреционната преценка, предоставени му от Конституцията - чл. 130а и то поради бездействие на парламента, водещо до блокиране на нормалната дейност на съдебната власт.

XIX. Относно § 24. от Преходните и заключителни разпоредби:

Изразяваме подкрепа за предложението във вариант 2 начин на гласуване – с хартиени бюлетини, като минималният брой на избирателните секции да съвпада с броя и местоположението на окръжните съдилища. Предвиденият обаче, едномесечен срок, в който ВСС „организира провеждане на избори за изборни членове ... от квотата на съдии, прокурори и следователи“ е крайно недостатъчен. Процедурата включва най-малко приемане на правила, издигане на кандидатури,

представяне на концепции/изслушване на кандидатите, формиране на изборителни секции, назначаване на изборителни комисии и т. н. Така, необходимо е „технологично време“, което е невъзможно да се вмести в предложения в проекта срок от един месец.

Не е предвиден срок за провеждане на избор на членове на ВСС от парламентарната квота, което налага допълване на предложената норма. Нещо повече, необходимо е този срок да бъде синхронизиран със срока за избор на членовете от квотата на съдебната власт, предвид действащият принцип за едновременно встъпване, гарантиращ легитимността на съвета.

Прокуратурата на Република България напълно споделя разбирането, че преодоляването на институционалната криза в съдебната власт и повишаването на общественото доверие в нея е от критична важност. Същевременно, следва да бъдат обсъдени и изложените в настоящото становище съображения, тъй като приемането на противоконституционни текстове няма да спомогне за постигане на целта на законопроектите - възстановяване на върховенството на закона.

Благодаря за предоставената възможност да изразим становище по общия законопроект.

**ВРЕМЕННО ИЗПЪЛНЯВАЩ
ФУНКЦИИТЕ ГЛАВЕН ПРОКУРОР:**

ВАНЯ СТЕФАНОВА
ЗАМЕСТНИК НА ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР
ПРИ ВКП

